

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Full mensual beneït pels Excms. Srs. Bisbes de Girona, Barcelona, Tortosa, Seu d'Urgell, Vic i Lleida

NÚM. 22

ABRIL DEL 1936

ANY II

EL SENYAL DE LA CREU

«Josep d'Arimatea — que era deixeble de Jesús, però d'amagat per por dels jueus— demanà a Pilat per treure de la Creu el cos de Jesús. I li fou concedit.»

Consumat el sacrifici l'altar resta sense la víctima. El cos de Jesús és posat en sepulcre nou de pedra i la creu, sols la creu es manté severament vertical, com un centinella que havia de vetllar el breu son del gran Redemptor dels homes.

Quan Jesús tenia els seus braços plegats per la mortalla, sols la creu els tenia ben oberts, conservant la dolça figura impresa pel cos de l'adorable Redemptor, que amb els braços estesos, sospès entre cels i terra semblava voler inificar-ho amb una abraçada.

En la Creu ha deixat Déu l'empremta de la seva dolorosa passió. Sola al cim de la muntanya santa del Calvari, ella implora per a la humanitat pecadora el do inestimable del perdó.

Dels seus braços ha penjat el fruit adorable de la nostra redempció, a fi que santificada al contacte de tan preciosa víctima, esdevingués instrument i símbol de la nostra santificació.

Des d'aleshores podem cantar amb l'Església nostra Mare: «Salve, oh Creu, esperança única. Solament Tu fores digna de sostenir el preu del nostre rescat. Solament Tu, unguida amb la sang de l'Anyell Immaculat, fores constituïda digne port de la humanitat naufragada.»

«Tu ets el tron del nostre Rei Jesús. Tenyida de porpra divina» regnaràs sempre en el cor dels mortals.

«Benaurats braços d'on penjava tot un Déu. Balança preciosa que amb el pes del cos del diví Redemptor arrencà a l'infern la seva presa.»

Després d'això, qui no repetirà amb sant orgull i farà seves aquelles paraules de la litúrgia: «Lluny de mi gloriar-me sinó en la Creu de Nostre Senyor Jesucrist, en la qual hi ha la vida, la salvació i la resurrecció nostra, per la qual hem estat salvats i deslliurats?»

I no és verament lamentable que sigui aquesta mateixa Creu per tants de títols adorable, tan perseguida i ultratjada pels homes dels nostres dies?

Són enemics de la Creu de Crist, perquè no cerquen sinó la destrucció.

CATECISME LITÚRGIC

LA SANTA MISSA

—*Damunt l'altar on se celebra la Santa Missa veig s'hi col·loca sempre la Creu amb dos candelers, ¿quin simbolisme tenen aquestes coses?*

—Gran, verament, i excels és el simbolisme de la Creu i de les llums durant la celebració del Sant Sacrifici de la Missa.

El seu ús és antiquíssim en l'Església, i fins i tot es considera com de tradició apostòlica.

El simbolisme de la Creu durant la Missa és ben fàcil d'endevinar. És per al Sacerdot i per al poble una recordança vivent que la Santa Missa és una renovació verídica del Sacrifici del Calvari, ofert per Jesús damunt la Creu en expiació dels nostres pecats. I això a més del significat general que ja té la Santa Creu, puix que essent el principi i la causa de la nostra salvació, deu sempre presidir tot acte religiós. ¿I vols acte més excellent de religió que la Santa Missa...?

Ni és tampoc menys excellent el simbolisme de la llum.

A més de l'efecte natural que ja produeix, és una figura exacta de Jesucrist, que s'anomenà a sí mateix *llum del món: ego sum lux mundi* (Joan, VIII, 12). I de Jesucrist diu també l'Evangelista sant Joan que *és la llum veritable que illumina tot home que ve a aquest món* (I, 9). Per tots els pobles ha estat sempre considerada la llum com el símbol de l'alegria, de la felicitat i de tot bé. ¿I vols major bé, alegria i felicitat que la que ens vingué a portar Jesús amb el benefici de la redempció...?

—*De debó que em plau molt d'anar sabent totes aquestes coses. ¿Em voldria dir també quelcom sobre les estovalles amb què veig es cobreix sempre l'altar?*

—Sí, així ho prescriu la rúbrica, i el seu ús és també antiquíssim en l'Església. N'hi deuen haver tres, fetes de lli, i llur objecte és donar a l'altar el màxim honor que es mereix durant la celebració de l'August Sacrifici.

Fora dels dies de caire penitencial, es pot també abillar l'altar amb flors, naturals, recordant amb els seus perfums el *bon olor de Crist*, ensems que el *bon olor de suavitat* que puja fins a la Divinitat, a causa del gran Sacrifici que en l'altar s'ofereix.

A més d'aquestes coses veuràs també damunt l'altar tres quadres, que contenen algunes parts fixes de la Missa, com també un petit faristol o atril, on se col·loca el missal, objectes tots que s'han anat introduint poc a poc per a major comoditat del celebrant.

Com també es permet, especialment en els dies més solemnes, posar damunt l'altar uns reliquiàris amb relíquies de sants, pràctica molt antiga i que ens recorda la estreta relació que sempre hi ha hagut entre l'altar i els sepulcres dels sants, en especial dels màrtirs.

Lectors: EL CARME us adreça un fervent prec. Voldria que cada u de vosaltres li procurés una nova subscripció.

Dolorosa...

«Fill, no oblidis els sospirs de la teva mare» diu l'autor de l'Eclesiàstic.

Fills ingrats seríem tots nosaltres si, almenys durant aquests dies sants, no recordéssim els immensos dolors que per amor nostre sofrí Maria Santíssima.

Jo no em veig pas amb cor per sondejar les pregoneses del dolor de Maria quan al peu de la creu, plorosa i neguitosa, assistia a la cruel passió del seu Fill estimat. Aquella sang rajant amb abundor fins regar la terra. Aquell cap coronat d'espines, els peus i les mans traspassats amb grossos claus, el cor obert amb una llança i tot el cos ple de ferides...

Com gemia i sospirava aquella Mare tendra en contemplar les angories del seu Fill. Dels seus llavis tremolosos pel dolor eixien semi-apagats aquells planyívols accents: Amor únic, fill meu dolcíssim, qui em donarà morir per Tù?

«Quin home no ploraria, si la Mare del Crist veia en tan gran suplici?»

»Oh Mare, font d'amor, féu que senti el vostre dolor i amb Vós plori.

»Vora la Creu dret amb Vós i per fer-vos humil companyia en plors desitjo estar-me.

»Per no cremar en les eternes flames sigueu-me, oh Verge, defensa en el dia del judici.

»Oh Crist, quan eixiré d'aquest món féu-me venir per la Mare a la palma de la victòria.»

El sacrilegi de Judas

També Judas assistí al darrer sopar. Probablement va rebre també de mans de Jesús la Sagrada Eucaristia.

Judas, el personatge més detestable

que ens presenta el Sant Evangeli, combregà sacrílegament i aquella comunió tingué la fatal virtut de precipitar l'execució d'aquell propòsit detestable que havia concebut d'entregar Jesús.

Era necessari que fos així. Aquell que havia vilment entregat Jesús al dimoni, ensenyorit del seu cor, com no l'hauria entregat també als seus emissaris, els jueus?

L'evangelista Sant Joan fa notar que Judas sortí precipitadament quan ja era de nit. L'infeliç Judas, sumit en la més horrorosa de les nits de l'esperit, va caient d'abisme en abisme, fins que es vegi embolcallat amb el negre mantell d'una nit perdurable de dolors.

Desgraciadament Judas ha tingut entre els cristians molts de seguidors. Quants entreguen vilment el Santíssim Cos de Jesús al dimoni que habita en el seu cor!

Examineu primer la vostra consciència, diu Sant Pau, no sigui que menjant el Pa de Vida es converteixi per culpa vostra en sentència d'eterna condemna.

Tremolem davant la terrible sentència llançada per Jesús contra el traïdor: «Més li valdria que no fos nascut l'home aquell».

El pregó sentiment que causà a Jesús la vil conducta de Judas, es manifesta ben clarament en aquelles paraules de l'evangelista Sant Joan: «es torbà en el seu esperit».

Tots els pecats del món semblaria no causar-li tanta pena com l'encrimtat del crim del deixeble traïdor.

No volguem mai traïr per respectes humans a Jesús; ans defensem en tots moments la seva doctrina.

PREGUNTES I RESPOSTES

—*Es permès folrar o brodar els escapularis?*

—Aquí hi ha en realitat dues preguntes, dues qüestions ben destriades, que han estat objecte de dos decrets emanats de la Sda. Congregació de Indulgències.

El dia 18 de juny de 1898, l'esmentada Congregació declarà inservibles els escapularis folrats, de tal manera que s'ocultés totalment o en la seva major part la tela dels escapularis.

La mateixa Sda. Congregació declarà en un altre decret que era lícit brodar els escapularis, cuidant, però, que prevaleixi sempre la tela i color dels escapularis.

A voltes es veuen escapularis petits i fan adornats que gairebé no es distingeix la tela, cosa totalment reprobada.

—*Com s'han de portar els escapularis?*

—Sobre aquest punt hi ha un decret ben precís de la Sda. Congregació que mana portar-los de manera que una part caigui sobre el pit i l'altra sobre l'espatlla.

Estan molt equivocades, doncs, aquelles persones que creuen que els hi val portant-los a la cartera o a la butxaca.

—*Es necessari portar sempre l'escapulari?*

—Com tots els privilegis i indulgències vinculats en l'escapulari han estat concedits *als qui el portin*, és clar que aquell que per culpa seva o inculpadament en vagi sense no pot pas guanyar cap indulgència o privilegi, mentre perseveri en aquest estat.

PRODIGIS DEL CARME

Era l'any 1680. Els Carmelites es veuen ocupats en l'edificació del seu convent de Tàrraga. Un dels treballadors caminant pel damunt de la bastida posà el peu a la punta d'una viga, pensant equivocadament que estava degudament subjecta.

Malhauradament no fou així, jove i viga es desplomaren amb gran consternació de tots els qui ho presenciaven. Apenes s'adonaren de la desgràcia, tots els treballadors clamaren a grans crits: *Valga't la Verge del Carme*.

El disortat jove caigué en el claustre, rebent tan gran cop que tothom pensà en la seva mort.

Per això fou gran el seu estupor quan havent acudit els religiosos i treballadors i ajudant-lo a posar-se dempeus, observaren que tots els seus membres estaven sencers com si res no s'hagués esdevingut.

Als pocs moments tornà totalment en si, i caminava sense l'ajuda de ningú, ni experimentar cap incomoditat, del que en donava gràcies a la Verge del Carme.

El diumenge següent, al celebrar-se la processó del Sant Escapulari i passar pel lloc de la caiguda, es girà envers la Verge del Carme i li digué: *Verge del Carme, a Vos dec la vida i la salut*.

Aquest miracle fou molt celebrat a Tàrraga i a la seva comarca, essent molts els que es varen decidir a vestir el Sant Escapulari.

Estimen els Religiosos?

Un dels arguments més usats per aquells que s'han imposat la innoble tasca de desprestigiar els instituts religiosos, és aquest: Els religiosos són persones egoïstes que contrariant la veu de la naturalesa, neguen l'estimació als seus mateixos familiars.

Es una calúmnia tan nècia que no valdria pas la pena de contestar-la i n'hi hauria prou d'excitar el zel d'aquelles persones envers tantes famílies desavinudes, on els pares són bàrbarament tractats pels mateixos fills.

Serà possible que aquells que s'esforcen en posar en pràctica tota virtut i justícia, hagin oblidat aquell precepte

terminant del Senyor: «Estima al pare i la mare?»

Es poden justament acusar d'egoïsmes aquells que se subjecten a una vida mortificada i pregunten pels pecats dels homes i per a desarmar el braç de la divina justícia que castiga el pecador?

Fills dels homes! fins quan estimareu la iniquitat i cercareu la mentida? Quan acceptareu desapassionadament la veritat?

Si el religiós es tenca entre quatre parets, no és certament pel plaer material que hi pugui trobar, sinó per a treballar eficaçment en la pròpia perfecció i en la salvació eterna dels seus familiars i del proïsme.

Entre pare i fill

—Papà, papà! Oi quin sol tan esplendit?

—Sí, fill meu, sí. Què n'és de generós amb nosaltres el Bon Déu.

—Sí papà; però allí hi ha un home que diu que tot ho veu fosc.

—Pobre infant. No comprens que està cec?

Incrèdul que et vanes estultament de la teva ignorància. No et diu res la majestat d'una nit estrellada, d'aquells

innombrables mons de magnituds incalculables i en perpetu equilibri?

No descobreixes enlloc la mà de Déu que posa l'ordre en totes les coses?

No veus l'ombra del Suprem Legislador en totes aquestes lleis immutables que abracon a tots i cada u dels éssers de la creació?

Si tot això has atentament considerat i per les teves pupiles no ha franquejat un sol esclat de suprema saviesa. Si em dius que tot ho veus ple de tenebres. Permet que també et digui: *Estàs cec!*

No prevaldran...

La revolució més gran que s'ha fet sobre la terra fou la fundació de l'Església Catòlica per Jesucrist. I no perquè li hagin estat donades armes homicides, sinó per haver-li atorgat allò que més tem l'home: *la veritat*.

Per exaltar la seva grandesa no hem pas de manllevar a la retòrica les seves frases; n'hi ha prou de remarcar l'actitud que en tots temps han adoptat els homes contra ella.

El panegíric més gran se l'han fet els seus adversaris.

Mai hauria aparegut tan gran de no

haver estat sempre tan cruelment perseguida. Tota la seva història es sintetitza en aquests dos mots: lluitar i morir.

Se l'ha perseguida sempre i amb tota classe d'armes; malgrat això què han aconseguit? Què signifiquen els dinou segles que compte d'existència?

Que és ben veritat el que digué Jesucrist: «Les portes de l'infern no prevaldran contra d'ella».

Que ho sàpiguen els nostres governants, els quals fingeixen despreocupar-se de l'Església, però de fet no saben prescindir de l'obsessió persecutòria.

EVITAR ELS JUDICIS TEMERARIS

Diu Santa Teresa de Jesús Infant, que en mirar-nos Jesús pel vidre del seu amor, sempre troba belles les nostres obres. Si sortim, però del centre inefable del seu amor, què veurà? Brins de palla, obres imperfectes mancades de valor.

Així ens cal a nosaltres mirar les obres del proïsme, sempre a través de l'ullera de la caritat cristiana.

Quan nosaltres voldrem prescindir de la caritat, ens exposarem a ésser juguina de les nostres passions i a trobar males intencions en les coses més innocents.

Santa Teresa notà per pròpia experiència, que de les cent vegades que havia judicat amb poca caritat del proïsme, n'havia equivocat noranta nou.

És que nosaltres estem subjectes a una pila de circumstàncies personals impenetrables a l'esperit més perspicaç que sempre es decantarà a judicar sota l'influx de les passions pròpies, privant-lo l'amor propi de judicar recta i imparcialment, com ja digué el llibre de la «Imitació de Crist».

Parem esment en que els judicis temeraris, regularment senten crossa en els esperits poc comprensius i de poca volada o tarats per alguna mala inclinació i és això el que els porta inconsideradament a emmirallar-se en el proïsme en qui reproduïxen mantes vegades una imatge de sí mateix posada en alt relleu.

El dimoni, diu Sant Bernat, els hi deixa els pinzells, cavalca damunt d'ells per a moure'ls i amb verí infernal pinta figures tan horribles com la seva.

En formar un judici temerari, hom es fixa en les apariències, i ni és tot or el que lluu, ni són menyspreables els metalls en brut, és a dir tal com es troben en la mina.

Si sols mirem superficialment l'era, diu Sant Agustí, on han estat batudes les messes, no hi veurem sinó palla. Alcem, però, la palla i tot seguit veurem el gra.

Totes les coses tenen el seu punt de vista: El paisatge, des del puig d'una muntanya; les pintures des de la visual; una lectura, normalment a vint-i-cinc centímetres de distància i la vida d'altri amb la comprensió, la caritat i la fe.

Seguim el consell de Sant Francesc de Sales. Si una acció pot ésser considerada sota cent aspectes diferents, dels quals noranta nou són desfavorables i un tan sols és favorable, sigui aquest nostre punt de vista.

Compenetrem-nos de l'esperit carmelità, bevent a grans dolls la doctrina de Sant Joan de la Creu: «Viu en aquest món totalment com si hi fossis sol amb el teu Déu i no sigui mai el teu cor envaït per cosa vana. No miris els defectes dels altres. Guarda silenci i tracta contínuament amb Déu, car això l'arrencarà de soca i arrel les imperfeccions de l'ànima i reeixerà en totes les virtuts.» (*Avisos y Sentencias Espirituales*, VI-209; XI-345).

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

ESPIGOLABLES

Sense comentari

«La immensa multitud de proletaris d'una banda i d'altra les immenses riqueses d'alguns opulents són una prova evidentíssima que les riqueses tan copiosament augmentades en aquesta època dita de «l'industrialisme» no són rectament distribuïdes, ni equitativament aplicades a les diverses classes de la societat.

Amb gran interès, doncs, i amb tot l'esforç hem de procurar que, si més no d'aquí endavant, les riqueses produïdes s'acumulin en proporció equitativa en mans dels rics i es distribueixin amb força llarguesa entre els treballadors, no per a fer-los més remisos en el treball—posat que l'home ha nascut per a treballar com l'ocell per a volar—sinó perquè amb l'estalvi augmentin el seu patrimoni i administrant amb prudència el patrimoni augmentat, puguin més fàcil i segurament portar les càrregues de la família, i alliberats d'aquella condició de vida sotmesa a tantes restriccions en què brega el proletariat, no solament estiguin en disposició de suportar les alternatives que es presentin, sinó que puguin tenir l'esperança que morts ells, podran ésser convenientment atesos els propis descendents.

Totes aquestes coses que foren no solament insinuades pel Nostre Predecessor (Lleó XIII) ans manifestament proclamades, Nós per la present Encíclica tornem amb insistència a inculcarles; perquè si amb vigor i sense perdre temps no es posen en pràctica, és inútil pensar que es pugui defensar eficaçment l'ordre públic, la pau i tranquil·litat de la societat humana contra els promotors de la revolució.»

Són paraules de Pius XI tretes de la sera Encíclica «Quadragesimo Anno», que convé atentament meditar en els moments que estem atravesant. No és a les armes a qui hem de confiar la salvació de la societat sinó a la doctrina social catòlica.

«El Carme,, a Roma

S'estan prosseguint amb gran entusiasme a la Ciutat Vaticana els treballs d'arranjament de la magna exposició de Premsa Catòlica, l'apertura de la qual tindrà lloc el pròxim mes de maig.

Està fora de dubte que l'esmentada exposició deixarà en el món de la premsa catòlica una marcada empremta, que es traslluirà en magnífics fruits d'ordre religiós i social.

Com sia que en ella s'hi encabiran des del més gran rotatiu a la més humil publicació, hem volgut que «El Carme» hi tingui també el seu lloc, no pel que és, sinó pel que significa. Car no té altra pretensió que la d'ésser una humil llantiola que crema entre mils davant l'altar de la Verge del Carme.

Ressuscità el tercer dia...

La passió i mort de Jesucrist conjuntament amb la seva resurrecció, tenen un sentit d'enlairat misticisme. En frase de l'Apòstol Sant Pau, la mort de Jesucrist significava la nostra mort espiritual al pecat i la seva resurrecció significava la resurrecció nostra a la vida de la gràcia.

Segons això, les propietats de la passió i resurrecció de Jesucrist han de verificar-se de la mateixa manera en nosaltres.

Doncs així com Jesucrist morí una sola vegada i amb la seva mort assolí una vida perdurable i gloriosa, així també nosaltres hem de morir per la penitència al pecat i viure per sempre més en la vida de la gràcia.

Les contínues recaigudes són una veritable anomalia que no enquadren dintre de la significació de la vida cristiana.

Quan les tentacions ens acometin amb fúria per a precipitar-nos novament en el pecat, ressonin fortament en la nostra consciència aquelles paraules de Sant Pau: «Crist ressuscitat ja no mor; la mort jamai tornarà a ensenyorir-se d'Ell. Doncs així nosaltres ens hem de considerar definitivament morts al pecat, per tal de viure solament per Jesucrist.»

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES D'ABRIL

3. Divendres.—Els Dolors de la Mare de Déu.
5. Diumenge de Rams.—*Ind. Pl. i Abs. Gen.*
6. Dilluns Sant.—*Id. id.*
7. Dimarts Sant.—*Id. id.*
8. Dimecres Sant.—*Id. id.*
9. Dijous Sant.—*Id. id.*
10. Divendres Sant.—*Id. id.*
11. Dissabte Sant.—*Id. id.*
12. Diumenge de Resurrecció.—*Id. id.*
13. Dilluns de Resurrecció.—*Benedicció Papal a les Esglésies de l'Orde del Carme.*
18. Bta. Maria de l'Eucarnació, verge.

27. La Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya.

29. Festa del Patrocini de Sant Josep, Patró de l'Església Universal, i Protector de l'Orde del Carme. *Ind. Pl.*

El vinent mes de Maig es pot guanyar *Indulgència Plenària* els dies 5, 16, 21 i 25. Es dona l'*Absolució General* als Terciaris el dia 21.

PRACTICA MENSUAL:

Evitar els judicis temeraris.

SANT PROTECTOR DEL MES

BTA. MARIA DE L'ENCARNACIÓ, VG.

DOCUMENTS DE VALOR

Inserim en el present número la següent i encoratjadora carta que l'Il·lustríssim Senyor Bisbe de Lleida adreça al R. P. Director d'EL CARME.

Muy respetable y apreciado Padre in Xto.

En amable carta, de fecha 3 de los corrientes, me pide Vd. una bendición particular para esa estimada Revista, que Vd. titula modestamente hoja mensual EL CARME.

Por el buen concepto que tengo formado de esa publicación, las veces que me viene a las manos y la leo con agrado; por tener que ser casi obligadamente carmelitano; teniendo ascendientes en la familia religiosos Carmelitas; habiendo nacido junto a la Capilla familiar de la Virgen del Carmen; educado a lo Carmelita ad uberibus matris meæ; profeso terciario carmelitano; viviendo ahora cabe el Templo monumental, en construcción, en honor de Santa Teresita del Niño Jesús, de sabor marcadamente y característicamente carmelitano, cual se lo saben dar nuestros Padres Carmelitas de Lérida; y por otros mil títulos que radican en mis intimidades; de ninguna manera puedo negarme a la justísima petición de Vd. y a este efecto le envío la bendición que desea, tan amplia como Dios quiera en obsequio de su Madre Santísima i tambien Madre Nuestra amantísima, con votos y vivisimos anhelos de que sirva ella para granjear mil felicidades a todos cuantos en la publicación laboran, y para la Revista misma otras tantas prosperidades y aciertos, con que ganar para María Santísima generaciones y generaciones de devotos enamorados de su amabilidad maternal, y almas fervientes para el cielo y para España.

Con singular afecto le bendice tambien a Vd. como al primer de todos los antedichos, y se le ofrece afmo. s. s. q. l. b. l. m. in Xto.

SALVIO, Obispo de Lérida.

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMPREMTA BONET